

Precizări ASF la solicitarea HotNews.ro:

„Cu privire la modificarea art. 13 alin. (3) din Norma nr. 20/2017 privind asigurările auto din România și în corelare cu această modificare a art.13 alin. (7), acestea au fost modificate pe baza discuțiilor purtate cu reprezentanții Comisiei Europe ca urmare a deschiderii cauzei de infringement C 2018/4075 având ca obiect legislația în vigoare în România referitoare la asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane (RCA) și încălcarea, prin unele dispoziții conținute în aceasta, a unor prevederi ale Directivei 2009/138/CE și ale Directivei 2009/103/CE.

Serviciile tehnice ale Comisiei Europene au interpretat prevederile art. 13 alin. (3) ca o încălcare a principiului libertății tarifelor, deoarece, toate persoanele asigurate cu același risc erau nevoite să plătească aceeași primă finală indiferent de costurile de distribuție aferente propriului serviciu achiziționat, caz în care asigurătorii ar fi trebuit:

- (i) fie să împartă costurile de distribuție în mod egal între toți asigurații din aceeași categorie de risc, indiferent de calitatea serviciului/consilierii de care beneficiază fiecare asigurat și de costurile de distribuție corespunzătoare pentru contractul lor; sau
- (ii) fie să fie obligați să funcționeze în pierdere (să nu poată reflecta toate costurile de distribuție în prețul primelor finale care urmează să fie plătite de titularii de polițe).”

De menționat este faptul că legislația europeană (art.21 și 181 din Directiva Solvency II- 2009/138/CE) nu permite intervenția statelor membre asupra nivelului primelor practicate de către asigurători și asupra modului de calcul al acestora.

Totodată, trebuie spus faptul că, măsura practicării de către asigurătorii RCA a unor prime diferite funcție de canalul de distribuție utilizat de către potențialul asigurat a fost solicitată inclusiv de către Consiliul Concurenței, ca măsură care poate conduce la asigurarea unui mediu concurențial normal cu impact benefic asupra consumatorilor de produse de asigurare.

În ceea ce privește definirea cheltuielilor de distribuție, după cum cunoașteți, distribuția contractelor de asigurare obligatorie RCA se realizează atât în mod tradițional, prin utilizarea rețelei proprii de vânzare a asigurătorilor și/sau rețelei de vânzare a intermediarilor principali cât și on-line prin intermediul unor platforme electronice de vânzare, care la rândul lor, pot fi atât platforme proprii ale asigurătorilor, cât și platforme ale unor intermediari.

În funcție de modelul de business, planul de afaceri și cota de piață, asigurătorii își modelează modul de distribuție al contractelor de asigurare, putând promova vânzarea printr-un anumit

canal de distribuție în detrimentul altuia.

Din această perspectivă modificarea prevederilor art. 13 alin. (3) și alin. (7) ale Normei nr. 20/2017 reprezintă o schimbare de paradigmă în ceea ce privește modul în care prima de asigurare este oferită potențialului client, acesta putând primi oferte diferite de la distribuitori diferiți pentru încheierea aceluiași contract de asigurare, în funcție de serviciile primite, de impactul cheltuielilor de distribuție pe care aceste rețele le generează și care se reflectă în final în nivelul primei de asigurare finale ce urmează a fi achitate de către client.

Relațiile dintre societățile de asigurare și intermediarii principali sunt reglementate prin Norma A.S.F. nr. 22/2021 privind distribuția de asigurări care la art. 3 alin. (3) prevede faptul că:

„ARTICOLUL 3

Categorii, tipuri de intermediari și raporturi juridice

(1) Din categoria intermediarilor principali fac parte următoarele tipuri de intermediari:

- a) companiile de brokeraj;
- b) instituțiile de credit;
- c) firmele de investiții.

[...]

(3) Raporturile juridice ale societăților cu intermediarii prevăzuți la alin. (1) și (2) sunt reprezentate astfel:

a) canalele de distribuție independente, reprezentate de intermediarii principali care:

- (i) acționează în interesul clienților proprii;
- (ii) colectează prime de asigurare și/sau emit note de acoperire în vederea încheierii contractelor de asigurare, cu condiția primirii împuternicirii din partea asigurătorilor; ...;

Astfel, în lipsa unei împuterniciri din partea asigurătorului RCA, compania de brokeraj nu are dreptul legal de a solicita și de a încasa de la acesta un comision.

Prin urmare, asigurătorul este cel care hotărăște dacă împuternicește sau nu o companie de brokeraj să colecteze în numele lui prima de asigurare ce i se cuvine și să emită nota de acoperire, conform contractului de colaborare încheiat între părți condiții în care nu poate fi invocată existența unei concurențe neloiale între canalul propriu de vânzare al asigurătorului și brokerii de asigurări în ceea ce privește vânzarea contractelor RCA ale asigurătorului.

Acest lucru este întărit de faptul că doar asigurătorul RCA reține riscul ce decurge din încheierea unui contract RCA, brokerii de asigurare doar facilitând încheierea acestor contracte în relația cu clienții proprii.

În același timp, în baza mandatului acordat de către client, compania de brokeraj acționează întotdeauna în numele și în interesul clientului care a mandatat-o, indiferent dacă între compania de brokeraj și asigurătorul RCA există sau nu un contract de colaborare, condiții în care compania de brokeraj poate întotdeauna solicita remunerarea serviciilor prestate clientului printr-un onorariu plătit de către acesta.

Astfel, în măsura în care clientul companiei de brokeraj apreciază serviciile prestate considerăm că acesta poate fi de acord să achite onorariul corespunzător, atunci când acesta este solicitat de către compania de brokeraj.

Din acest punct de vedere trebuie menționată și practica anumitor state europene care, pentru a reduce cazurile de conflict de interese generate de încasarea unor venituri de către intermediari atât de la asigurători, cât și de la asigurați, interzic companiilor de brokeraj să încaseze un comision de la asigurător, atunci când compania de brokeraj acționează independent în numele și în interesul clientului, pe baza mandatului pe care acesta i l-a încredințat.

Totodată, având în vedere faptul că asigurarea RCA este o asigurare obligatorie prin efectul legii pentru proprietarii de vehicule, dar care nu este obligatoriu a fi comercializată de către societățile de asigurare sau de către intermediari, această formă de asigurare reprezintă un produs care se solicită și se cumpără de către populație și nu un produs care se vinde ca urmare a eforturilor deosebite de vânzare ale asigurătorilor sau ale companiilor de brokeraj.

În considerarea obiectivelor sale de protecție a asiguraților și de stabilitate a pieței asigurărilor, în contextul noilor cerințe ale Normei A.S.F. nr. 20/2017 privind asigurările auto din România, A.S.F. a fost în dialog permanent cu societățile de asigurare autorizate să subscrie polițe de asigurare RCA, având în vedere necesitatea unei abordări corecte privind modalitatea de ofertare și de informare a potențialilor asigurați.

Având în vedere reprezentativitatea semnificativă a asigurării RCA pe piața din România, acest produs rămâne în continuare în atenția A.S.F., care realizează în permanență acțiuni de monitorizare și supraveghere, conform competențelor legale, cu scopul de a detecta orice aspecte care ar putea avea efecte negative asupra consumatorilor și pieței asigurărilor.”